

Έργα του συγγραφέα που εκδόθηκαν
στη σειρά BELL Best Seller:

Το Δόλωμα
Ο Ξενιστής

J. KENT MESSUM

Ο ΞΕΝΙΣΤΗΣ

Μετάφραση: Έφη Τσιρώνη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ BELL
ΦΕΙΔΙΟΥ 18, 106 78 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.360.9438 - 210.362.9723
www.bell.gr

Τίτλος πρωτοτύπου: *Husk*

Copyright © J. Kent Messum, 2015

Για την ελληνική γλώσσα:

© 2015 ΧΑΡΛΕΝΙΚ ΕΛΛΑΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΒΕΕ

Μετάφραση: Έφη Τσιρώνη

Επιμέλεια: Τατιάνα Γαλάτουλα

Διόρθωση: Κυριάκος Μιχελόγκωνας

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Άγγελος Αναστασιάδης

Το βιβλίο αυτό είναι έργο μυθοπλασίας. Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, οι τοποθεσίες και τα περιστατικά είτε είναι προϊόν της φαντασίας του συγγραφέα είτε χρησιμοποιούνται κατά τρόπο μυθιστορηματικό. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα, εν ζωή ή όχι, γεγονότα, τοποθεσίες, ιδρύματα ή επιχειρήσεις είναι εντελώς συμπτωματική.

Απαγορεύονται η αναδημοσίευση και αναπαραγωγή –ολική, μερική ή περιληπτική–, η κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του κειμένου με οποιονδήποτε τρόπο –μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλων– χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, σύμφωνα με το Νόμο 2121/1993 και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας.

ISBN 978-960-507-092-2

BELL BEST SELLER - ΤΕΥΧΟΣ 1092

Για τον συγγραφέα

Ο Τζ. Κεντ Μέσαμ είναι συγγραφέας και μουσικός, και πάντα στοιχηματίζει στο αουτσάιντερ. Το πρώτο του μυθιστόρημα, *Δόλωμα*, εκδόθηκε σε επτά χώρες και το 2014 απέσπασε το Βραβείο Άρθουρ Έλις για το Καλύτερο Μυθιστόρημα Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα. Ο *Ξενιστής* είναι το δεύτερο βιβλίο του. Ζει στο Τορόντο με τη γυναίκα του, ένα σκυλί και τρεις γάτες. Για περισσότερες πληροφορίες, επισκεφθείτε τον ιστότοπό του, jkentmessum.com

*Στους γονείς μου,
που με μεγάλωσαν σωστά*

Πρόλογος

Σε μια πολυσύχναστη παμπ στο Σόρντιτς του Λονδίνου, μια εντυπωσιακή εικοσιπεντάρα γέρνει στην καλογουλισμένη δρύινη μπάρα μαζί με το συνοδό της. Τσουγκρίσματα ποτηριών και οι κρυστάλλινοι ήχοι του κουιντέτου του Μάιλς Ντέιβις πλανιούνται στον αέρα. Είναι η τελευταία νύχτα της στην πόλη και ανυπομονεί να φύγει. Πονάει παντού, ειδικά στα οπίσθιά της. Νιώθει τη λεκάνη της μωλωπισμένη, το εσώρουχό της την ενοχλεί. Τα ρουθούνια της καίνε και φαγουρίζουν από παράνομες ουσίες –ποιες, όμως, δεν μπορεί να πει. Η ρινική καταρροή τσούζει το πονεμένο, γδαρμένο λαρύγγι της. Είναι τέτοιος ο συνωστισμός στην παμπ, που ένας δεκαπεντάχρονος απ' τις εργατικές πολυκατοικίες του Λονδίνου καταφέρνει να μπει χωρίς να τον αντιληφθεί το προσωπικό. Ο έφηβος φαίνεται καταρρακωμένος: μάτια κατακόκκινα, ώμοι πεσμένοι, μαλλιά ανάκατα. Όταν βλέπει την όμορφη γυναίκα στην μπάρα, την πλησιάζει και καρφώνει το βλέμμα του στο δικό της.

Της φωνάζει ότι την αγαπάει, ότι τη χρειάζεται, ότι δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτήν. Η γυναίκα ξαφνιάζεται και σαστίζει, ο συνοδός της ακόμα περισσότερο. Ο έφηβος τη ρωτάει γιατί διάλεξε εκείνον, γιατί πέρασε δύο ολόκληρες μέρες μαζί του γυμνή σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου, όπου του πήρε την παρθενιά, μίανε το σώμα του, τον τάισε μπλε χάπια και διασκέδασε με την επίδρασή τους, μόνο και μόνο για να τον παρτήσει ξαφνικά χωρίς ούτε μια λέξη. Η γυναίκα δε θυμάται

τίποτ' απ' όλα αυτά. Δηλώνει στους θαμώνες της παμπ ότι δεν έχει ξαναδει ποτέ αυτό το αγόρι, ότι δεν ξέρει ποιος είναι. Ο έφηβος πέφτει στα γόνατα και ξεσπάει σε κλάματα. Καλύπτει το πρόσωπό του με τα χέρια του, ντροπιασμένος. Μόνο τότε η γυναίκα αντιλαμβάνεται το αίμα που ποτίζει τις μανσέτες του πουκαμίσου του, την απόπειρα αυτοκτονίας που θα έμενε ανολοκλήρωτη αν ο αυτόχειρας δεν έβλεπε το πρόσωπό της μια τελευταία φορά.

Έξω από ένα παρισινό καφέ, στη σκιά του Πύργου του Άιφελ, μια ελκυστική μεσήλικη, ντυμένη με την τελευταία λέξη της μόδας, πλησιάζει έναν νέο και ωραίο άντρα ακριβώς τη στιγμή που πίνει την πρώτη γουλιά του καυτού αμερικάνο εσπρέσο του στα τραπεζάκια του πλακόστρωτου. Του μιλάει αυστηρά. Εκείνος την κοιτάζει απορημένος. Δε γνωρίζει τη γλώσσα. Βλέποντας ότι δεν της απαντάει, η γυναίκα εκνευρίζεται, σφίγγει το ένα χέρι στο στήθος της κι αρχίζει να χειρονομεί με το άλλο. Σάλια πετάγονται απ' το στόμα της. Ο νεαρός τραβιέται ασυναίσθητα προς τα πίσω, επιχειρώντας να της εξηγήσει ότι δεν ξέρει ποια είναι ή τι γυρεύει απ' αυτόν, προσπαθώντας να της πει ότι απλώς σκοτώνει την ώρα του εκεί, περιμένοντας να φύγει για το αεροδρόμιο και την πτήση της επιστροφής στην πατρίδα του. Η γυναίκα σκύβει, φτύνει μέσα στην κούπα με τον καφέ του και τον χαστουκίζει με δύναμη. Εκείνος μένει κοκαλωμένος στη θέση του, με το στόμα ανοιχτό, αποσβολωμένος. Δεν είναι η αντίδραση που περιμένει η γυναίκα, κι έτσι αρπάζει την κούπα και του πετάει τον καυτό καφέ στο πρόσωπο.

Οι κραυγές του νεαρού είναι ένα παράξενο κράμα πόνου, ταπείνωσης και οργής. Τινάζεται πάνω, αναποδογυρίζοντας με την κίνηση το τραπέζι του, πέφτοντας με όλο του το βάρος πάνω της. Εκείνη είναι τόσο σοκαρισμένη, που μετά βίας αντιστέκεται καθώς ο νεαρός τη ρίχνει στο έδαφος. Εξακολουθώντας να ουρλιάζει, τη γρονθοκοπά επανειλημμένα στο στόμα, μέχρι που τα περισσότερα δόντια της καταλήγουν μέσα σε μια λίμνη αίματος στο λαρύγγι της. Ύστερα αρπάζει

το κεφάλι της κι αρχίζει να το κοπανάει στο πλακόστρωτο, ώσπου δεν το νιώθει πια συμπαγές στα χέρια του. Καθισμένος καβαλικευτά πάνω στο σώμα της, ο νεαρός ρίχνει μια ματιά στην τζαμαρία του καφέ και, με το καλό του μάτι, βλέπει τα πειστήρια των εγκαυμάτων δευτέρου βαθμού στο πρόσωπό του. Είναι η απόλυτη καταστροφή.

Σ' ένα κυριλέ στριπτιζάδικο του Μανχάταν, ένας άντρας γύρω στα τριάντα πέντε διασκεδάζει σ' ένα σεπαρέ στο πίσω μέρος του μαγαζιού. Η άγρια ομορφιά του αναδεικνύεται από το εντυπωσιακό του ανάστημα, που μοιάζει ακόμα πιο επιβλητικό καθώς στέκεται ανάμεσα στις μικρόσωμες Ασιατίσες χορεύτριες που συνωστιάζονται γύρω του. Ο ρυθμός του κλασικού R&B της δεκαετίας του '90 σφυροκοπάει από τα ηχεία στην οροφή. Μια ντισκομπάλα εκτοξεύει χιλιάδες θραύσματα φωτός πάνω στα γυμνά στήθη και τα ηλιοκαμένα κορμιά που συναγωνίζονται για την προσοχή του μοναδικού αρσενικού στο τραπέζι. Από το μάτσο που κρατάει στα χέρια του, ο άντρας μοιράζει στις κοπέλες χαρτονομίσματα των εκατό δολαρίων, αφηρημένα όμως, αφού δεν ενδιαφέρεται πια για καμία απ' αυτές. Η προσοχή του είναι εστιασμένη στον εαυτό του, στις σκέψεις που γυρίζουν στο κεφάλι του, και στην άλλη προσωπικότητα που τις τελευταίες λίγες ώρες προσπαθεί ν' αναδυθεί από μέσα του.

Όταν τελειώνει τη μοιρασιά, σωριάζεται βαριά στον κανapé και στυλώνει το βλέμμα στο ποτήρι με το κόκκινο κρασί που βρίσκεται στο τραπέζι μπροστά του. Σέρνει αργά το δάχτυλό του στο χέιλος, προκαλώντας ένα βόμβο που πνίγεται από τη δυνατή μουσική του κλαμπ. Νιώθει το κεφάλι του έτοιμο να εκραγεί —εσωτερικά ή εξωτερικά, όμως, δεν ξέρει να πει. Το αριστερό του βλέφαρο πεταρίζει επίμονα εδώ και ώρα. Τα ζυγωματικά του τινάζονται από ακούσιες συσπάσεις. Σηκώνεται να φύγει, αλλά ξανακάθεται απότομα, προσπαθώντας να βρει κάτι να πει στις χορεύτριες, που είναι φανερό ότι έχουν αρχίσει ν' ανησυχούν για την κατάστασή του. Δεν μπορεί να κάνει τίποτε άλλο παρά να τις κοιτάξει, με πανικόβλη-

το βλέμμα, κόρες διεσταλμένες σε ίριδες γαλήνιου γαλανού, περιτριγυρισμένες από κοκκινισμένο πηγμένο ασπράδι που τινάζεται με ταχύτητα εμπρός και πίσω, πίσω κι εμπρός, στα στροβοσκοπικά φώτα του νυχτερινού κέντρου. Το στόμα του είναι στεγνό σαν την έρημο. Έχει την αίσθηση ότι τα σφιγμένα δόντια του κονιορτοποιούνται.

Ένα από τα πιο θορυβημένα κορίτσια φεύγει από το σεπαρέ τη στιγμή που ο πόλεμος ξεσπάει μες στο κεφάλι του. Το σφυροκόπημα της καρδιάς του εκδηλώνεται με ιδρώτα και δάκρυα. Ένας μπράβος μπαίνει στο σεπαρέ για να τον ρωτήσει αν είναι όλα εντάξει. Αντί γι' απάντηση, ο άντρας ενδίδει στην ακαταμάχητη παρόρμησή του: γρονθοκοπά τον μπράβο στο πρόσωπο, πετώντας το βαρύ κορμί του στο πάτωμα, κι έπειτα χτυπάει με την κόψη της παλάμης του μια από τις στριπτιζέξ στο λαιμό, συνθλίβοντας την τραχεία της. Οι υπόλοιπες τον παρακολουθούν έντρομες καθώς αρχίζει να κοπανάει το πρόσωπό του στο τραπέζι, αναποδογυρίζοντας ποτήρια με ποτά, προσπαθώντας να ελευθερώσει με το τράνταγμα κάτι μέσα του. Όσο περισσότερο ταρακουνάει και τραυματίζει τη φαιά ουσία του τόσο περισσότερο τα δύο εγώ διογκώνονται μέσα του, μεθούν απ' το αίμα, διαστέλλονται μες στο κρανίο του, ώσπου τον κάνουν τελικά να ουρλιάξει. Στη γροθιά του σφίγγει κάτι στο μπλε του κοβαλτίου, και ο άκαμptos αντίχειράς του πιέζει με δύναμη ένα φωτεινό κόκκινο κουμπί. Ο άντρας πέφτει στο πάτωμα, κοπανώντας το μέτωπό του στα πλακάκια. Οι χορεύτριες ουρλιάζουν, καθώς ένα σκούρο και παχύρρευστο υγρό βγαίνει από τ' αυτιά του, λάμποντας πηχτό σαν λάδι κάτω από τους προβολείς φθορισμού του κλαμπ.